

Setkání s bachyní

Koncem léta jsme zpracovávali krajinu Novin pod Ralskem. Počasí nám kupodivu přálo, až jsem byl nejistý, kdy se to zlomí, takže jsem raději spěchal, abych měl fóra. Na části tohoto území hospodaří uranový průmysl transformovaného podniku DIAMO, s. p. Je tu spousta různých odkalovacích nádrží, podél cest ocelové konstrukce s potrubím, ale díky zdejšímu charakteru borových lesů to nevypadá na první pohled nijak zle. A ani nechci pomyslet, co máme vlastně pod nohama.

Po klikaticích se lesních asfaltkách s fantastickým povrchem tu jezdí neuvěřitelné samohyby značky UAZ – asi pozůstatky po sovětské armádě. Jsou bez SPZ, ale s nápisem té zmíněné firmy na dveřích. Asi nejsou ve vrcholném technické stavu, protože jsem totéž auto pomáhal během jednoho dne na různých a od sebe dost vzdálených místech třikrát roztlačovat.

Nevím, jestli z toho uranu už taky neblbnu, ale v jedné části pod Lipkou jsem našel zvláštní druh pýchavek, jaké jsem dosud nikde neviděl – nejednalo se o klasické vatovce, ale o běžný druh, který byl snad nějak podivně zmutovaný. Ty pýchavky byly obrovské a kyjovitého tvaru a bylo jich strašně moc. Tento druh běžně sbírám, ale tady jsem tyto podivné houby raději nechal, to i proto, že jsem v mlazinách kolem rozsáhlé továrny DIAMO našel krásné mladé křemeňáky, kozáky a klouzky borové – ty jsem tu rozhodně nechat nemohl. Večer po jejich konzumaci jsem doma zhasl a potmě sledoval, zda nesvítím.

Pomalu přicházel barevný podzim a my jsme se pohybovali po Rybništi a okolí. Zvláštní vesnice – několik baráků je řídce rozestých podél hlavní silnice, *centrum* je trochu bokem. Východně od obce za železniční tratí je velký rybník, obklopený silně zamokřenými loukami a navazujícím lesem, kde se pod nohama houpá

rašelinová zem. Docela divočina, ale i tady museli žít kdysi lidé, protože jsou tu občas pozůstatky zástavby a hlavně letité mohutné stromy. Na loučce v okolním lese tu stojí obrovský a chráněný buk lesní (*Fagus sylvatica*) – je to opuštěné a velmi romantické místo, kde bych chtěl být v budoucnosti rozprašen.

Zatímco jsem si pilně kreslil do mapy, Gerry při svém šmejdění vyplašil rodinu divočáků. Z poklidu mě probraly zvláštní zvuky – jakési pištivé chrochtání, lámání větví, šustění trávy a později i nezřetelné pohyby – přibližující se hemžení jakýchsi pruhovaných tvorů s černým psem. Potom se z houští vyloupila bachyně jako almara a situaci si ujasnila jediným pro ni logickým vysvětlením – protože asi neviděla Gerryho, původcem toho frmolu, vetřelcem a nebezpečím pro potomstvo jsem *já*, čnicí viditelně z vysoké trávy. S hlavou u země, s funěním a hrdelními zvuky se rozeběhla přímo na mne, nestačil jsem už nikam zdrhnout nebo vyhledat nějaký strom, dal jsem před sebe jenom kolo a začal na ni rvát a také pouštět hrůzu:

„Huš, huš, huš!“

Ale tu jsem si uvědomil, že mám s sebou opravdu přítele do nepohody – Gerry opustil selata a přiletěl. Postavil se mezi mne a bachyni, celý zježený, s vyceněnými stoličkami a krví podlitým bělmem očí strašně řval a nepustil ji ani o centimetr dál. Oba proti sobě vyráželi s čumáky u sebe – vpravo, vlevo, dopředu i dozadu. Ale stále byl mezi mnou a bachyní Gerry. Když jeden vyrazil vpřed, druhý souběžně couvl a naopak, čumák a rypák stále ten centimetr od sebe. Po dlouhé chvíli se selata zformovala, bachyně se otočila a neúplná rodina bez otce zmizela ve smrkové mlazině. Gerry je ještě chvíli se štěkotem doprovázel, ale hned se vrátil, lehl si u mne a celou držkou s vyplazeným jazykem se na mne smál.

Teprve v té chvíli jsem pochopil, že je schopen se pro mne nechat i zabít. Ale na druhou stranu – kdyby je ten šmejdil pitomej nevyplašil, tak jsem o nich ani nevěděl.